

UMUTTUR İNSANI YAŞATAN

✍ YAZAN: DERYA HANIM

📅 TARİH: HAZİRAN / 2019

*"O, bize
gülümseyerek
el sallıyordu.
O gün o kadar
çok ağladım ki,
hayat arkadaşımı,
yoldaşımı bir
bilinmeze bırakıp
gidiyor olmak yakıp
kavuruyordu beni."*

2016 yılının Ağustos ayının başlarında eşim, çocuklarımla beni otogardan ailemin yanına uğurluyordu. O, bize gülümseyerek el sallıyordu. O gün o kadar

çok ağladım ki, hayat arkadaşımı, yoldaşımı bir bilinmeze bırakıp gidiyor olmak yakıp kavuruyordu beni. Birden aklıma düştü; "Allah bilir, bir daha ne zaman ve hangi şartlarda görüşeceğiz." diye. Dün yıkadığım çamaşırları bile toplayamadan, bir kaç parça kıyafetle aceleyle evden çıkmıştık. Bir daha evime dönmek, komşularıyla helalleşmek nasip olmadı. Tutuklamalar başlamıştı. Eşimi, bizimle gelmeye bir türlü ikna edemiyordum. Yalvardım, ağladım ama bizimle gelmeyi bir türlü kabul etmiyordu. Düşüncesi ise şöyleydi: "Kardeşlerimin işi gücü var, bırakıp gidemezler. Ben de onları bırakamam, şimdiye kadar bizi en önde gördüler, nezarete, hapiste de ilk bizi görsünler." diyordu.

2016, Ağustosun üçüncü haftası gözaltına alındı. 13 gün gözaltında kaldı. Emniyet müdürlüğünü, TEM (Terörle Mücadele)'i Google' dan araştırarak bulduğum tüm numaraları aradım. En sonunda, TEM'de olduğunu öğrendim. Eşim; "Bu durum yaşanırsa sakın aileme söyleme." dediği için kayınvalidemlere de söyleyemedim. Benim gibi, aynı konumda olan arkadaşlarımızı da tutuklamaya başladıkları için kendim de gidemedim. Eşim, çantasını bile kendi hazırlamıştı. Ev sahibimiz avukattı. Ondandır yardım istedim. Eşim, gözaltındayken onun yanına gitti, ilgilendi sağolsun. 2016 yılının Eylül ayında tutuklandı eşim. Aynı tarihlerde benim hakkımda da yakalama kararı çıktı. 5 ay çocuklarımla beraber kardeşimde kaldık. Çocukların okulundan dolayı, ikametimizi babamların evine almıştım. Babamlara 6-7 kez polis geldi. Beni arıyorlardı. Kardeşim ve ailem aynı bina da oturuyorlardı. Her operasyon olduğunda bir kaç gün halamda, teyzemde, arkadaşım da kalıyordum. Böyle zamanlarda ben de, çocuklarım da, ailem de çok yıpranıyorduk. Gelinimiz ihraç oldu, kardeşim tutuklandı. 11 ay yatıp çıktı. Kardeşim 55-57 kişilik koğuşlarda kaldı. Ailem fanatik partili olmasına rağmen, yaşadığımız bu süreçte bize çok sahip çıktılar. Hep destek oldular ve hamdolsun, zamanla fikirleri de değişti. Babam; "Allah'ım kızımı kelepçeli görmenden, benim canımı al." diye dua ediyordu.

EVDEKİ MUCİZEVE BEREKET

Aralık ayında, yine babamlara polis geldiği bir gün, bir kaç parça eşya ve Kur-an'ımı ve cevşenimi alıp, siteden çıktım. Nereye gideceğimi bilmeden, çaresizlik içinde sokaklarda yürüdüm. Ne zaman sıkıntı yaşasam, K. Hazretlerinin Türbesine giderdim. Talebeyken de oraya giderdim. Yine oraya gidip, dualar ettim. Ağladım, ağladım... O gün, faturaları ev sahibinin adına olan, ailemin bir kaç sokak arkasındaki evi tuttuk. Eşyaları, abilerimiz ve kayınpederim toparlayıp taşıdılar. Rabbim ebeden razı olsun abilerimizden, hep sahip çıktılar. Maddi hiç bir sıkıntı yaşatmadılar bize. Çocuklarla kendi evimize taşındık. Evde mucizevi bir bereket vardı. Eşimin içeri girmeden aldığı bulaşık makinesi deterjanı, nerdeyse bir yıl boyunca bitmedi. Gelinimize ve kardeşime de gösterdim. Başkası anlatsa inanamayacağım mucizeyi, Rabbim bize yaşattı. Oğlum ortaokula, kızım ilkokula gidiyordu.

"Kelle koltukta hizmet edilen, ama kimsenin yolundan dönmeyi aklının ucundan bile geçirmediği, altın kıymetinde günler yaşadık."

Okul çıkışı ikiside babamlara geliyordu. Gece olunca ise, gelinimiz ya da kardeşlerim yanıma getiriyordu. Tam 22 ay boyunca, bu şekilde yaşadık. Çocuklar hep tedirgin bir şekilde, arkalarına baka baka eve geldiler. Eve girdilerse, bir daha dışarı çıkamadılar. Gece aniden zilimiz çalsa, üçümüzde kapının önünde, kalbimiz küt küt atarak korku içinde kapıyı açtık.. Yan komşumuz (eşim yurtdışında diye söylemiştik), eşin yok nasılsa diye, gece zilime basmakta hiç sakınca görmezdi.

Bir 23 Nisan'da kızım şiiir okuyacaktı. Bu yüzden çok heyecanlıydı, beraber hazırlık yaptık. Onu izlememi çok istiyordu. Ve ben kızımın yanında bulunmalıydım. O meraklı bakışlarla annesini arayacaktı. Nasıl gidecektim ki yanına? Kızımı özel gününde yalnız bırakamazdım. Sonra aklıma peçeyle yüzümü kapatmak geldi. Kızımın yanına yaklaşamadım ama teyzesi orada olduğumu kulağına fısıldayınca, havalar uçu. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda baktım ki gözlerinin içi gülüyor. Başımı öne doğru bir kaç kez

sallayıp, 'Buradayım annecim' dedim. Şimdi ikimizin de gözlerinin içi gülüyordu. O da aynı hareketi bana yaptı. O gün orda uzaktan seyrettim kızımı..

Çocuklarımın önemli günlerinde yanlarında olmadığım zamanlarda oldu. Oğlum LGS (Liseye Giriş Sınavı) sınavına girecekti. Ve ben orada polis vardır diye oğlumla gidemedim. Bu ikimizi de çok üzdü. Oğlum; "Aklım sende kalır, ama yanımda babamı ve seni isterdim." diye ağlayarak gitti sınava. Başarılı bir çocuktu, başka bir ilde, yatılı olarak bir Fen lisesi kazandı. Kazandığı okulun kuralları arasında, "Kayıt işlemlerini anne yada baba yaptırabilir, ya da çocuğun velayeti kimdeyse o yaptırabilir." yazıyordu. Velayet için dava, mahkeme derken çok uzun bir zaman lazımdı. Hallolmazsa okulun kayıt zamanı geçecekti. Oğlumun emekleri heba olacak diye çok üzölmüştü. Babasından noter vasıtasıyla, kız kardeşimin üzerine vekalet alıp kaydettirebildik çok şükür... Bu süreci yaşayan sadece ben değildim bizler değildik. Birçok kahraman hanım tanıdım. Kahraman abiler, genciyle, yaşlısıyla...

Oğlum öğrenci evine gidip geliyordu. Üniversite öğrencisi olan abisi; "Yanımıza polis gelirse yürü git, sakın panikleme." demiş. Ve bir gün eve baskın oldu, bu tertemiz gençleri gözaltına aldılar. Verilemeyecek hiç bir hesabı olmayan bu talebe gençler ne için tutuklanıyorlardı acaba? Biz onlara günlerce dua ettik, onlar için sadakalar verdik. Oğlum çok üzüldü çok ağladı; "Tutuklananların içinde, babası tutuklu olan var. Birçoğunun ailesi uzakta. Abilere kıyafet götürelim, havlu, şampuan, diş macunu, diş fırçası götürelim anne." diye. Sorduk, gitmemiz uygun olmaz diye gidemedik.. O evde kalan, yeni öğretmen olan bir abisi tutuklandı. Kelle koltukta hizmet edilen, ama kimsenin yolundan dönmeyi aklının ucundan bile geçirmediği, altın kıymetinde günler yaşadık. »

KAHRAMAN HANIMLAR

Can dostumun, hayırhah arkadaşımın eşi, 2 yıldır hücredeydi. Çocukları kayınvalidesiyle başka bir evde, kendi başka bir evde kalıyordu. Gaybubetteydi ancak hayır işlerinde boş durmuyordu. Bir süre 3 çocuğu başka bir ilde, kendisi ise başka bir ilde yaşadı. Böyle onlarca arkadaşım vardı. Tutuklu olan eşlerini göremeyen, çocuklarından ayrı, ama yine de dimdik duran kahramanlar. Mahkeme günleri, adliye binasının önüne gidip, eşiyle göz göze gelebilmek için adliye önlerinde bekleyenler... Tutuklu eşi hastaneye gidecekse, saatler öncesinde hastanenin önünde bekleyenler. Uzaktan, sadece göz göze gelebilmek için, deli gibi çabalayan, muhteşem hanımlar gördüm...

Ramazan ayıydı. Ve o günlerde eşim hüküm almıştı ve ben darmadağın olmuşum. Bu süreçte madden manen hep yanımda olan kahraman bir ablam, "Buluşalım." diye mesaj yolladı. Toparlanıp çıktım. Hayat devam ediyordu, hizmette devam ediyordu. O mübarek ablam bilmez ama o gün beni, o toparladı.

Eşi yeni vefat etmiş bir ablaya baş sağlığına gitmiştim. Ev kalabalıktı. Canım ablam o acısının içinde,

"Tutuklu olan eşlerini göremeyen, çocuklarından ayrı, ama yine de dimdik duran kahramanlar. Mahkeme günleri, adliye binasının önüne gidip, eşiyle göz göze gelebilmek için adliye önlerinde bekleyenler..."

yine de kardeş aileleri düşünüyordu. Eşinin vefat ettiği ay bile durmamış, kardeş ailelerimizin ihtiyaçları için uğraşmıştı. İmtihanın şiddetiyle sarsıldık, ağladık ama hiç yolumuzdan şüphe etmedik. Vazgeçmedik, pes etmedik hamdolsun.

BİR RÜYA

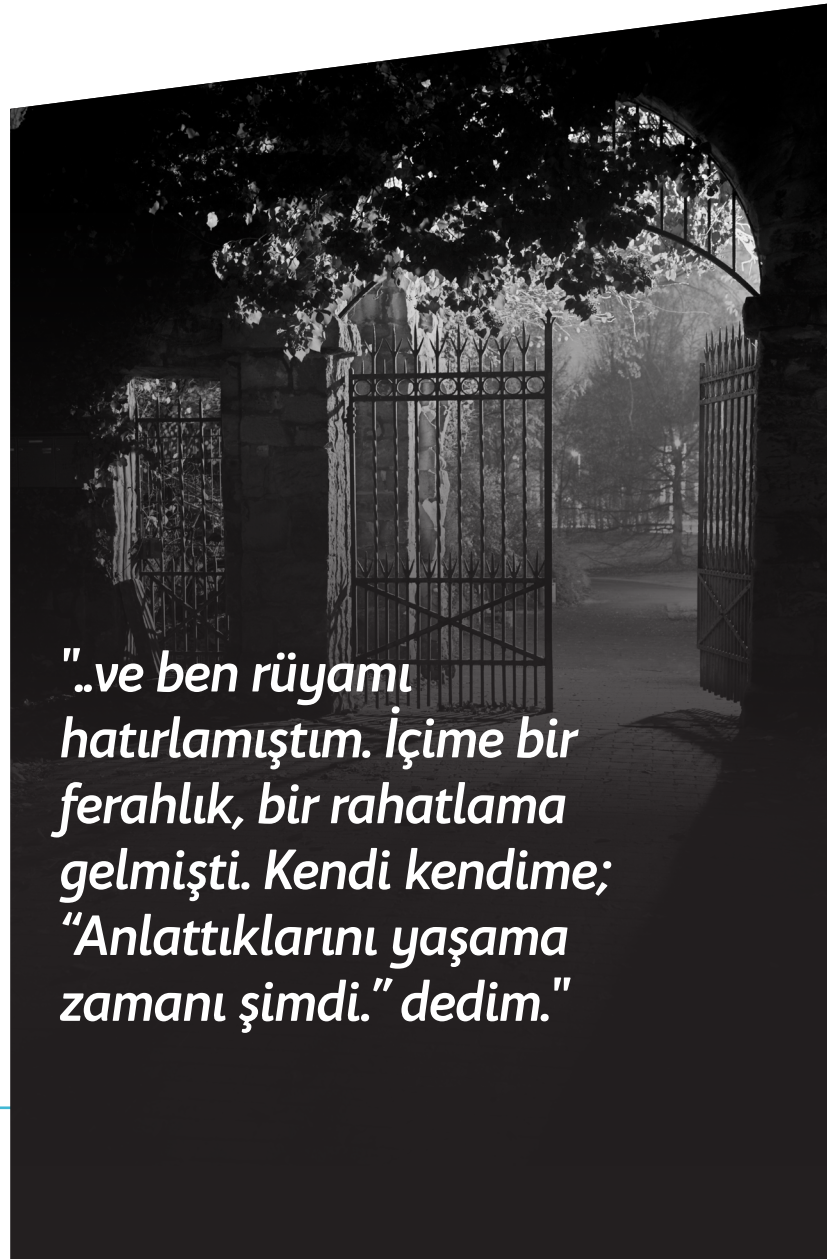
11 Ekimde, bu süreçte hep yanımda olan çocukluk arkadaşım ziyaretime gelmişti. 2016, 15 Temmuz'dan önce bayram için memlekete gitmiştik. O arkadaşımın evinde bir rüya görmüştüm. Rüyamda, istişareden çıkmışım, tam karşı yoldan üniformalı bir asker, motorsikletiyle bana doğru geliyordu. Burs verenlerin adının olduğu kağıdı yırtabilsem ve telefonumu silebilsem diye düşündüm. Ama o

asker hızla yanıma geldi. Tutuklamak için beni evime götürdü. Kötü oldum, bayılacaktım. Asker, "Ne yaşadınki daha böyle kötü oldun, güçlü ol, anlattığın Sahabeleri örnek al." dedi. O zaman anladım ki o, bizim ağabeymiş. İçim rahatladı, banyoya girmek için izin aldım. Beyaz kapılı bir banyoydu. Telefonu sildim, kağıdı yırttım. Abdest alıp, dişlerimi fırçaladım. Diş macunu, elimden kayıp yere düştü.

Sonra bir gün, 11 Ekimde evimin zili çaldı. Kapıyı açtım. Karşımda TEM'den geldiklerini söyleyen polisler vardı. 5 kişiydiler. Kimliğimi isteyip GBT (Genel Bilgi Tarama) yaptılar. Hakkımda tutuklama kararı olduğunu, beni başka bir ile götüreceklerini ve hazırlanmamı söylediler. Bayılacak gibi oldum. Tarifi imkansız bir sarsıntı yaşıyordum. Allah'tan başka kime sığına bilirdim ki? Ağzımdan şu cümleler dökülüyordu; "Allahım bu imtihanı atlatabilmem için bana yardım et, güç ver, yanımda ol." diye sesli sesli dua etmeye başladım. Polisler duydu, başını eğdi. 'Hepiniz polis misiniz?' diye sordum: "Evet." dediler. Utandılar herhalde 3'ü gitti. 2'si kaldı. Eve girmediler, kapının önünde bekliyordlardı. Hızlıca hazırlanmamı söylediler. Banyoya giriyordum ki, o an bir şey farkettim. 2016 Temmuzdan önce rüyamda gördüğüm kapı, o kapıydı. Rüyamda gördüğüm banyo, o banyoydu. Dişimi fırçaladım, macun yere düştü, ve ben rüyamı hatırlamıştım. İçime bir ferahlık, bir rahatlama gelmişti. Kendi kendime; "Anlattıklarını yaşama zamanı şimdi." dedim. Polislerin yanında mücadele isteyerek, kız kardeşimi aradım. Kızımı karşılamasını rica ettim. Çünkü biraz sonra okuldan gelecekti. Polislerden biri, kızımın gelme saatini bildiklerini söyledi. O an anladımki, muhtemelen ilkokul 4. sınıfa giden kızımı takip ederek beni bulmuşlardı. Yanıma birkaç parça kıyafet, Kur'an'ımı ve Cevşenimi alabildim. Polislere sessiz olmalarını, komşularımın bilmesini istemediğimi rica etmiştim. İnsan neyle yaşar? İnsanı yaşatan bir şey de, umuttur. Belki bir mucize olur da, gözaltından bırakılırsam evime dönerim, diye umut ediyordum ki, üst komşumu birden karşımda buldum. Durumu anlasın diye kardeşimle bir birimize gülümsüyorduk. İçimde fırtınalar koparken ben gülümsüyordum. Komşum, ben gidince kardeşime nereye gittiğimi sormuş. O da; "Eniştem kaza yapmış, arkadaşları geldi ablamı aldı." demiş.

Polisler beni başka bir şehre götüreceklerini söylediklerinde, "Allah'ım beni yabancı erkeklerle bu uzun yolu gitmek zorunda bırakma!" diye dua ediyordum. Aynı zamanda, "Allah'ım hizmete yada bir başka insana zarar verecek hiç bir şey söyletme bana." diye dua ediyordum. O an tek edebildiğim dualar bunlardı. Gözlerim buğulu bir şekilde dalıp giderken uzaklara; yolu, nezareti, sorguyu atlatsam, arkadaşların yanında, içerdeyim diye düşünüyordum.

Bir hastanenin önüne geldik. Hastaneye girerken, polislerle o kadar insanın arasından geçmek çok ağırdı, ağırdı ama içimde bir sekine vardı ve ben hiç ağlamadım. Sonra beni TEM şubeye götürdüler. Küçük bir odaya bırakıp gittiler. Cevşenimi çıkarıp Sekine okumaya başladım. Başımı kaldırdığımda hamile, başörtülü bir bayanı getirdiklerini gördüm. Göz göze geldik. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Anladığım kadarıyla bizim arkadaşlardandı. Okuduğum Sekineleri ona üfledim. »

"..ve ben rüyamı hatırlamıştım. İçime bir ferahlık, bir rahatlama gelmişti. Kendi kendime; "Anlattıklarını yaşama zamanı şimdi." dedim."

"Öğrendim ki, kızım durumu öğrenince, "Sabah anneme iyi sarılamamıştım." diye çok ağlamış ve "Dayıcım bugün annem gelir mi?" diye sormuş. Kardeşim, "Bugün gelmesi imkansız ama belki birkaç ay sonra gelir." demiş.

Onun daha çok ihtiyacı var, ben kendime bir daha okurum, diye düşündüm. Onu sorguya götürdüler. Bahçede camdan görebileceğim bir ağaç vardı; "Allah bilir, bir daha ne zaman ağaç görürüm." diye düşündüm. Böyle düşüncelere dalmışken bir polis gelip, "Beni sorguya almayacaklarını, iddianamem hazır olduğu için direkt mahkemeye çıkaracaklarını." söyledi. Kimlik bilgilerimin olduğu bir kaç evrak imzalattılar. Mesai bitmeden hemen adliyeye yetiştirelim dediler. TEM'den 3 polis eşliğinde çıktım. Diğer ikisi başka arabaya bindiler. Uzun saçlı bir polis ve ben diğer arabaya bindik. Adliyeye gidene kadar polis bana, "Delillerin kendisinde toplandığını, her şeyi devletin bildiğini, konuşmazsam çocuklarımın ortada kalacağını, bizim kullanıldığımızı.." söyledi.

Hakkımda ilk dava açılan şehre bağlandık. Mahkeme sonunda, adli kontrol şartı ile bırakıldım. Olaylar o kadar hızlı gelişti ki, kardeşlerim avukat tutmuş ama avukat beni adliye de ararken, ben serbest kalmıştım. Allah'a bin şükür. Kardeşlerimi karşımda görünce çok sevindim. Beni görünce sarılıp ağladılar. Öğrendim ki, kızım durumu öğrenince, "Sabah anne-

me iyi sarılamamıştım." diye çok ağlamış ve "Dayıcım bugün annem gelir mi?" diye sormuş. Kardeşim, "Bugün gelmesi imkansız ama belki birkaç ay sonra gelir." demiş. Bir mucize oldu ve o gün eve geldim.

SEVGİYLE DOLAŞILAN SOKAKLAR

Salı ve çarşambaları benim için çok özel günlerdi. Salı telefon, Çarşamba da görüş günüydü eşimin. Eşim aramadan önce dışarı çıkardım. Evden uzak bir yerde, hattı takar, aramasını beklerdim. Eşimin sesini duyayım, ona da moral olayım diye 3 saat, 4 saat sokaklarda dolaşırdım. Yaz-kış, tam 27 ay

böyle devam etti... O gün aradığında yoldaydım. İlk önce, "Sıkıntı var mı?" diye sorardı. Başka bir ilde tutuklu olduğu için sadece, ayda bir açık görüşe gidebiliyordu çocuklar ve kayınvalidemler. "Çarşamba kapalı görüşe çok sevdiğin ve özlediğin biri gelecek." dedim. Heyecanla; "Sen mi, gerçek mi söylüyorsun, sıkıntı bitti mi?" dedi. "Evet, gözaltından bıraktılar, yoldayım, yanına geliyorum." dedim. İlk kez eşimin hıçkırıklarla ağladığını duydum. 10 dakikalık konuşmanın, 3-4 dakikası karşılıklı ağlayarak geçti. Ertesi gün mutluluktan içim içime sığmıyordu. Göz taramaları, üst araması, hapis görmek... İlk kez yaşamama rağmen, hiç biri ağır gelmedi. Ucunda eşimi görmek vardı ya.. Koşuş arkadaşları-

nın eşleri çok mutlu olmuştu. 2,5 yıldır herkes birbirini tanıyordu artık. "Eşlerimizle konuşmayacağız, sizi seyredeceğiz." diye bana takılıyorlardı. Kapalı görüşte, camın önünde küçük bir tabure ve telefon vardı. Camlar ise çok kirliydi. Eşim geldi. 27 ay sonra camın arkasından bile olsa eşimi görebildim. İkimizde hem güldük, hem ağladık. Saçlarına aklar düşmüştü. Benden ayrı, benden uzakta.. Birbirimizi görebildiğimiz için şükredip durduk. Hayatımın en güzel anlarından biriydi o gün.. Bir hafta sonra açık görüş vardı. Çocuklarla birlikte gittik. 27 ay sonra dördümüz yan yanaydık. Tam bir aile gibi.. Bunun için ne kadar şükretsem azdı...

Eşim, 9 yıl 4 ay ceza aldı. İstinaf onadı. Şimdi ise, dosyası yargıtayda. Eşim; "Başıma gelenlere hiç şikayet etmedim, Rabbim'in her türlü takdiri-ne razıyım." diyor. Ve "Senin kısmen rahatlamana yüküm hafıfledi, böyle yaşamak daha kolay." diyor. Beni soracak olursanız, benim mahkemem devam ediyor. Bununla beraber adli kontrol şartı kalktı. Ve bir gün özgür olacağımız günlerin umuduyla yaşayıp dua ediyoruz.

"27 ay sonra camın arkasından bile olsa eşimi görebildim. İkimizde hem güldük, hem ağladık. Saçlarına aklar düşmüştü. Benden ayrı, benden uzakta... Birbirimizi görebildiğimiz için şükredip durduk. Hayatımın en güzel anlarından biriydi o gün..."

Kaynak:

Okumuş olduğunuz bu hikaye umutla evlatlarına, eşine ve değerli yol arkadaşlarına hayırhahlık eden... Türkiye’de ki zulüme maruz kalmış, eşi hapse konulmuş, Derya Hanımefendi tarafından kaleme alınmıştır. Derya hanım, Türkiyede bizzat kendi ailesinin ve arkadaşlarının yaşamış olduğu mağduriyetleri AST’nin bizzat tanıdığı güvenilir bir kaynağa ulaştırmıştır. Kişilerin güvenliği açısından yerler ve isimler deşifre edilmemektedir.

Copyright © APH ve AST, 2019

APH NO: SS-1-7-0319VB-TR

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST’ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç’in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

